

Je na nás, ako dokážeme chrániť svoje najvnútornejšie vnútro pred vplyvmi moderných démonov. Každý by mal byť opatrný, ak niekoho vpúšťa do svojho súkromia.

Niektó zvoní. Nechce sa mi ani pohnúť, v hlave mi hučí od večera. Ako krdel' nenažratých vrán, ktoré mi lietajú nad hlavou. Ten zvuk mi tlčie do mozgu, vidina démonov, ktorí sa ku mne vracajú deň čo deň ma neteší.

Iste, svoj život som si predstavovala úplne inak. Mamka dvoch detí, krásny dom, super muž, ale okolnosti mi prisúdili niečo úplne iné. Poslali mi démona, pustila som si ho do svojho vnútra a čakala, kým mi nahlodá všetko zdravé, čo bolo vo mne. Moje súkromie, môj život opantál ako zvíjajúci had svoju korisť. Vpustila som ho.

Ruka v ruke, úsmev na tvári sme spolu prechádzali parkom. Dýchala som ten svieži vzduch, kochala sa krásou kvetou, ich vôňou, vpijala som sa do ich farieb, kakofónia zvukov vtákov mi lahodila v uchu. Usmiala som sa na muža vedľa mňa, opätoval mi úsmev a ruku silnejšie stlačil. Vedel, ako sa teším, dobre poznal ma. „Ak chceš túto krásu, môžeš ju mať stále, kde chceš, aj doma.“ povedal mi, ale vtedy som nechápala, ako to myslí. Nechala som sa opájať prítomnosťou.

Prešlo zopár dní a zistila som, čo tým myslel. Verila som mu, však čo, poznám ho, ľúbim ho, neublížil by mi. Vážne, skúsila som to len raz. Tá tenká čiara na stole ma priťahovala ako magnet. Oči mi behali po miestnosti, ruky sa začali triasť. Len raz. „Daj si, neboj, jedno lajno, nie si malá!“ a ja som sa zahrala na dospelú.

Len raz, v tento deň, len raz zajtra, len raz o týždeň, Len raz. Spadla som do temnoty démonov. Áno páčilo sa mi to. Tá bezprostrednosť života. Ľahkosť kroku, cvak, svet gombička, cvak široký úsmev. Bola som ich.

Ležím a počúvam zvonec pri dverách. Pretočím sa na posteli a pozerám do okna. Môj pohľad vyhasína. Závoj tmy mi pokrýva oči. Tep sa mi spomaľuje. Ťažké čierne mraky akoby cítili ako sa cítim, mávajú mi. Hlas mi slabne.

Vraví sa, že keď človek umiera, v sekunde prebehne celý jeho život. Premietne si ho ako v kine na plátne. Tak presne takýto film mi práve prebiehal mysl'ou. Chcela som len celkom obyčajné veci, obyčajný život plný svetla, smiechu.

Lucifer - padlý anjel, ktorý strážil vchod do nebeskej brány, odmietol poslúchať a pre svoju pýchu bol uvrhnutý do temnoty. Démon. Útočí na naše myšlienky, pretože myseľ je miestom, kde uvažujeme a fantazírujeme. Kraluje vo mne.

Anjel je tu, stačí poprosiť o pomoc, vyžaduje si vieru v neho, v jeho existenciu. Naše prosby smerované k anjelom majú moc vtedy, ak slová našich prianí pramenia priamo zo srdca.

Teraz. Teraz chcem napraviť môj svet. Padnúť na dno, je to prešľap, ktorý ti zmení život, ale hanbou sa stáva vtedy, keď nechceš nápravu. Môžeš v ňom zostať a utápať sa v temnote zla, démon ťa bude riadiť. Ale môžeš vstať a ísť vpred. Vzoprieť sa svojmu pochybeniu je to, čo ti pomôže. Môj problém je aj problémom tisícich ľudí, mladších, starších, detí. Novodobí démoni tu číhajú na každého, je len na nás, ako sa nimi popasujeme, ak si ich vpustíme do svojho sveta, vnútra. Vieme s nimi bojovať? Všetko je v pevnej mysli, viere. Odolať terajšiemu konzumnému životu je čoraz ťažšie. Nástrah je veľa.

Beriem na vedomie, že treba vedieť odolať pokušeniu. Nestačí sa vyhovoriť na niekoho iného, všetku tu špinu len tak striasť z tela a ukázať prstom na toho, kto stojí pred mnou a votrel sa do mojej mysle. Po tom všetkom zastávam názor, že lepšie je otočiť sa chrbtom démonom. Musím vytiahnuť všetky argumenty, aby som si upratala v hlave a reálne začala uvažovať. Ale pokušenie býva silnejšie. Misky váh sa preklápajú raz na jednu stranu, raz na druhú. Hlas v hlave každému našepkáva: „Vyber si mňa, nie mňa si vyber.“ Po dlhej ceste uvažovania som prišla k záveru, že život nie je gombička. Neustále zápasíme so svojím podvedomím. Presviedčame seba samých, že práve to, čo robíme je správne. Neberieme na vedomie hlasy, ktoré nás chcú nasmerovať správne. Je to v nás. Odoláme. Neodoláme. V hlave mi prebieha graf, televízne správy, ktoré som včera pozerala, v ktorých riešili tento problém. Samé argumenty. Áno, majú pravdu. Je to hnus. Mladí ľudia sa cítia nevyužití, nevedia, čo so svojím časom. Neschopní sa začleniť do pracovného procesu. Alebo nechcú? Neustále sa ospravedľujeme. Vedíme rozhovory o démonoch tejto doby. Akoby sme im rozumeli. Hráme sa na dospelých. Haló, sme ešte deti. Čo nás vedie k tomu, aby sme zahodili tú bezstarostnosť v našich očiach. Komunikujme o tom, kde pôjdeme na výlet, akú zmrzlinu máme radi. Poďme na hojdačky. Dajme dole pomyslené ružové okuliare a pozrime sa zblízka na to, čo je priamo pred nami. Sama viem, čo je správne, len treba ísť cestou čistoty. Podľa môjho názoru sme bytosti vystavené neustálemu pokušeniu, tlaku a bolo by lepšie, keby máme pri sebe niekoho, kto nám rozumie, chápe nás, ale vie sa aj postaviť proti nášmu názoru, konaniu, ak nie je správny. To je skutočný priateľ.

Pomaly sa prebúdzam, zmysli ožívajú, našli tú správnu cestu. Rozhovor, teda dialóg v mojej hlave mi potichučky našepkal, čo mám urobiť. Ten film utekal veľmi rýchlo a zároveň aj neskutočne pomaly. Nechal mi priestor na môj úsudok. Prebudenie bolí. Je dobré, že som si uvedomila vážnosť situácie.

Otvorila som oči a s ťažkosťami vstala. Išla som za zvukom záchrany. Môj anjel stál za tými dverami. Moja spása, záchrana. Odpoveď na lepšiu zajtrajšok už poznám. Život.

Súťažiaci: Tamara Balátová

Vek: 17

Škola:

Súkromná stredná odborná škola pedagogická

Gagarinova 2490/13

955 01 Topoľčany